

Pepe Escobar, Strategic Culture: Na Sicílii, z vrcholku hory, sledujeme nových barbarov

- CZ24 News | 20. července 2023

Pepe Escobar - Strategic Culture: Nemusíte byť Seneca, aby ste si všimli, že Sicília stelesňuje tolko dokonalých archetypov Krásky, že to všetko pôsobí až nadľudsky.

Je ďalší úžasný západ slnka na západnom okraji sicílskeho pobrežia a ja sa nachádzam priamo pred skutočnou Duomo di Erice, miléniovou "horou", ktorú Vergílius v Aeneide opísal ako "blízku hviezdám", a ktorú založil rovnomenný mýtický syn Venuše a Buteho, budúci kráľ Elimi, starovekého kmeňa usadeného v týchto končinách.

Vitajte v ríši bohov a polobohov, hrdinov a ným, svätcov a pustovníkov, poslov Viery a Umenia, ktorá sa dodnes zachovala ako prakticky neporušená, nádherná stredoveká dedina.

Po storočí nádhery, biedy a vojen je poučné pripomenúť si, ako Thukydides spomínal na "Trójanov na úteku", ktorí priplávali so svojimi loďami na Sicíliu a potom komunikovali so Sicani a Elimi, "kým ich mestá niesli mená Erice a Segesta".

A potom, oveľa neskôr, hovorí Thukydides, Segestania prijali veľvyslancov z Atén do Afroditinho chrámu v Erice: tam sa stretávali všetky vtedajšie krásavice.

Od obydľia Rogera II., normandského kráľa v Cefalu na konci 11. storočia, po zátoky a zálivy drásajúce brehy hlbokého modrého Mar Tirreno; od Venuše uctievanej v Erice po Venušu uctievanú v Segeste – práve v týchto dejinami a mytológiou presiaknutých oblastiach som náhodou a z bezpečnej vzdialenosti sledoval pomerne prozaický, provinčný prejav postmoderny: klauniádu vo Vilhuse, prezentovanú ako "summit NATO".

Predstavte si epigóna Dionýza z Halikarnassu, gréckeho historika zo začiatku 1. storočia, ktorý sleduje príchod Aenea a Trójanov na Sicíliu a poukazuje na to, že Venušin oltár na výšinách Erice dal postaviť sám Aeneas na počesť svojej matky, reagujúceho na "ceremoniál" zinscenovaný skupinou severoatlantických výrastkov na čele s upadajúcou supervelmocou, ktorá kvalifikuje Sicíliu na križovatke ciest ako obyčajný AMGOT: "územie okupované americkou vládou".

Nuž, nemusíte byť Senecom v Ríme prvého storočia, aby ste si všimli, že Sicília, ako nikde inde na svete, stelesňuje tolko dokonalých archetypov Krásky, že to všetko pôsobí až nadľudsky.

Preto nebolo možné nevidieť klauniádu NATO takú, aká bola: nevkusnú, gýčovú kryptoaristofanovskú vykrádačku, zbavenú i tej najmenšej stopy sebaironického humoru.

Klauniáda sa rúca

Medzi obsadením vedľajších postáv sa obzvlášť vydaril malý spotený teplákový bojovník, ktorý bol nemilosrdne odstrkovaný údajným áčkovým hereckým obsadením.

Jeden z jeho bezmocných ministrov nastolil dilemu: Aké podmienky musíme splňať, aby sme boli súčasťou klubu, a kto určuje pravidlá?

Žiaľ, polobohyňa Mária Zacharovová, naša súčasníčka Merkúra, posla bohov, nebola k dispozícii

osobne, aby rozptýlila jeho pochybnosti, ale aj tak to urobila na diaľku: Ak nepoznáte pravidlá hry, znamená to, že nevíete nič o “medzinárodnom poriadku založenom na pravidlách”.

Opäť platí, že nikto nepotrebuje doktorát z Tacita – ďalšieho veľkého fanúšika Venušinho chrámu v Erice -, aby vedel, ako to funguje.

Vec “pravidiel” vymyslela upadajúca supervelmoc. V skutočnosti žiadne pravidlá neexistujú. Vymýšľajú si ich za pochodu. A menia ich, ak výsledky nezodpovedajú ich očakávaniam. Tiberius – ktorého Tacitus zaznamenal v kronike – by bol ohromený.

Alternatíva k mafiánskym “pravidlám” sa nazýva “medzinárodné právo”: koncept, ktorý náhodou náležite podporuje globálny Juh alebo globálna väčšina.

Prejdime teraz k hlavnej zápletke tejto klauniády. NATO výslovne formulovalo, že “nechce” vojnu s Ruskom. V preklade: sú absolútne vystrašení. Viac vystrašení, ako keby im Zeus hrozil miliónom bleskov... alebo ich postmoderných epigónov, pánov Kinžalov.

To, čo by NATO – prostredníctvom skutočných pánov, Američanov, alebo ich upoteného zeleného panáka, vydávajúceho sa za zodpovedného muža – nemohlo verejne priznať, je, že na skutočnú vojnu má menej ako nulové zdroje.

Na druhej strane, Rusko ich má vo veľkom množstve.

NATO, ktoré už bolo žalostne ponížené v Afganistane, sa teraz nemilosrdne, metodicky demilitarizuje, pričom tento proces prebieha paralelne s čoraz horším stavom ekonomiky, ktorý prevláda medzi všetkými členmi NATOstanu.

Vojna? Proti jadrovej, hyperzvukovej supervelmoci?
Dajte nám – povedal by Thukydides – pokoj!

Sledujeme nových barbarov

Potom je tu príbeh hlavnej postavy, ktorá nakoniec urobila veľký rozruch: Sultán. Možno je to neosmanský potentát alebo len obyčajný pouličný podvodník, ale nakoniec dostal to, čo potreboval: mohýlu v suchu.

No, ešte nie je v suchu, vzhľadom na to, že ide o čachre MMF, peniaze prídu s miliónom podmienok.

Je to takto: Sultán je na mizine. Turecko je na mizine. Devízové rezervy idú dolu Bosporom. Čo má teda sultán robiť? Nešťastne zlyhá? Predá zvyšky palácového zlata? Alebo sa skloní pred MMF?

Neexistuje žiadna fáma o tom, kto komu zavolať ako prvý, aby vyjednal dohodu. Ankare možno slúbili záchranné lano až do výšky 13 miliárd dolárov, čo je v skutočnosti vreckové. Sultán mohol získať oveľa lepšiu dohodu s obojstranne výhodnými Číňanmi, spolu s investičnými projektmi BRI.

A predsa sa rozhodol hrať karty s NATO, nie s Euráziou. Realita si nebude dlho dávať diktovať podmienky. Turecko nikdy nebude prijaté do potácajúcej sa EÚ. Američania k tomu možno Brusel prinútiť – spomeňme si na tie “pravidlá” – ale len do určitej miery.

Predaj ton dodatočných dronov Bayraktar Kyjevu – áno, sú to rodinné čachre sultánov – na bojisku nič nezmení.

Súčasný znepriatelenie strategického partnerstva Ruska a Číny a ich snaha o integráciu Eurázie –

prostredníctvom ŠOS, BRICS, EAEU – však mení šachovnicu.

Sultán môže odstaviť Turecko na vedľajšiu koľaj v dejovej línii, ktorá je skutočne dôležitá: euroázijské storočie.

Ministerstvo zahraničných vecí v Moskve v reflexii na vilňuskú klauniádu poznamenalo, že svet sa nezmení na “glóbus NATO”. Samozrejme, že nie: to, čo nás čaká, definoval starý Luka, veštec z Minska, ako “[Globálnu zemeguľu](#)”.

Ale dosť bolo reči o “pravidlách”...

V nádherné slnečné ráno som sa po opustení Mare Tirreno a jazde do vnútrozemia ocitol priamo pred chrámom v Segeste, najvýznamnejšom centre Elimov, jedného z pôvodných národov Sicílie pred príchodom Grékov.

Segesta bola po stáročia spojencom Kartága a potom Atén. Chrám je stelesnením absolútnej dórskej dokonalosti. Stavba sa začala v roku 430 pred n. l., ale možno už o dvadsať rokov neskôr bola opustená, keď Segestu dobylo Kartágo.

História, ktorá je vždy vrtošivá, viedla k tomu, že miesto sa v súčasnosti nazýva Monte Barbaro. Pochádza z názvu, ktorý Segeste dali Arabi: Calatabarbaro. Poetická spravodlivosť opäť zasiahla: tak som tam bol, pod páliacim slnkom, na vrchole mileniálnej barbarskej hory a sledoval, ako noví barbarskí vojnoví štváči tkajú svoj jedovatý “poriadok založený na pravidlách”.

AUTOR: Pepe Escobar

[ZDROJ](#)

Překlad: KSB Správy